

•Album Are you experienced bylo v Evropě přijato s jistými rozpaky – byl to nový zvuk, nicméně někteří kritici posměšně psali, že nevěděli, jestli se jim při poslechu jeho desky náhodou nerozbita přenoska od gramofonu.

•Když poprvé Jimi přiletěl do Británie (podzim 1966), tak chtěl, aby mu manažer Chas Chandler (bývalý basák z Animals) zařídil koncert s Ericem Claptonem. Clapton se jen zeptal, jestli Jimi umí hrát a Chas mu řekl, ať poslouchá, jestli se chytne. Jimi zahrál Killing floor a to takovým způsobem, že Clapton do té doby považován za kytarového boha Anglie, odešel úplně zdeptaný. „To hraje takhle vždycky?“ zeptal se po koncertě Chase. Nicméně Eric se s Jimim stali přátelé až do Jimiho smrti.

•V Miami v březnu 1967 Jimi zapálil kytaru, rozlomil a hodil do publika, tak si ji odnesl jistý človíček stojící v první řadě jménem Frank Zappa, který ji opravil a nahrál s ní o 4 roky později album Zoot Allures. Kytaru nyní vlastní Zappův syn Dweezil.

•Na témže koncertě, když Jimi s Experience přijeli, někdo jim nabídl tabletky s PCP (dokáže způsobit 3 denní trip), Jimi vzpomínal, že se během hraní se začal vznášet a nahoře u ramp teprve potkal zbytek své kapely.

•V květnu 1967 se byl Jimi podívat na Zappovy Mothers of Invention v New Yorku, kde byl fascinován zappovým wah-wah pedálem, který si krátce na to taky pořídil.

•Jimi díky tomu, jak hrál nahlas (zesilovače měl zásadně na úrovni 10, což mu pomáhalo hrát na kytaru jednou rukou) přišel o 60% svého sluchu.

•V červnu téhož roku Jimi otevíral koncert v Saville theatre v Londýně, kde seděli mimo jiné i Brian Epstein, Paul McCartney a George Harrison. Byli šokováni, že Jimi zahrál vlastní verzi Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band, která ale vyšla 3 dny před tím.

•V Monterey se Jimi a Pete Townshend nemohli dohodnout, kdo po kom bude vystupovat, tak to museli vyřešit hodem mince. Vyhrál Pete Townshend.

•Po skončení svého vystupu v Monterey (tj. zapálení a následná destrukce kytary) stála

v zákulisí Janis Joplin, která jej odvedla z pódia, a o pár metrů dál jej patřičně pomilovala.

•Na konci roku 1967 Jimi vydal své druhé album Axis bold as love, kde poprvé představuje kytarový stereo-efekt a taky si podladil kytaru o půl tónu, aby mohl dokonale využít svůj wah-wah pedál.

•Na vnitřní straně alba Electric ladyland pózuje 19 nahých dívek, které Jimi v Anglii před focením na ulici oslovil, jestli se nechtějí nahé vyfotit.

•Jimi jamoval s kdekým, miloval to, když mohl pozvat lidi na jam. Jamoval s Taj Mahal, B.B. Kingem, Claptonem, v New Yorku v Scene klubu se k němu připojil i Jim Morrison, který byl ovšem tak na šrot, že opakoval jenom: Fuck you in the ass.

•Jimi byl nejdražší muzikant, který vystoupil na Woodstocku, ale stejně přijel až 4. den toho 3 denního festivalu.

•Keith Emerson (ex the Nice) zakládal kapelu, kde měl hrát na bicí Mitch Mitchell z Experience, který mu doporučil Jimiho Hendrixe. Nakonec za bicími usedl Carl Palmer, ale Hendrix byl pozván na zkoušku - škoda, že zemřel dřív, než k tomu došlo. Existuje fáma, že měl existovat projekt H.E.L.P. (Hendrix, Emerson, Lake and Palmer), který ale skončil dřív, než začal.

•Koluje historka, že Jimi měl v členkách, které nosil na koncertech, schované dekly (blotry), aby když hrál a potil se, tak se mu mohlo LSD uvolňovat do kůže. Ale nebylo to nikdy potvrzeno.

Krtek

Vydáno k setkání v Barré i jinde dne: 28.11.2012, číslo 52, online: najezd.9e.cz

Zprávičky

• 1.12. v sobotu se v hospodě Nad Viktorou koná akce **Mikulášsko-psychedelický koncert Hliníkových lopatek dědečka Pipýna**. Start 20:00, vstupné dobrovolné (tj. na zvukaře).

• 1.12. se v Kladně v Dundee jamu koná akce **Stíny úsvitu - koncert + křest CD**. Start 21:00, vstup: kdo ví?

• 1.12. se u Vystřeleného oka koná akce: **Mikulášská 2012**, Vystoupí: Nevidim a Děti kapitána Morgana. Start 19:00, vstup: kdo ví?

• 5.12. se v Kainu koná akce **Rozlučková zimní šelest na srdci**, vystoupí: PSYCHO DOORS rev. Start: 8:00, vstup: 60 Kč.

• 10.12. se ve vinárně VINOMAM koná autorské čtení D. Lázeňský + Ondra (H.L.D.P.), (kde: Sudoměřská 19, Žižkov). Start: 19:30.

• 14.12. v pátek s v Nymburce v hospodě U mlejna koná koncert kapel: BOUČACÍ ŠROUBY a HLINÍKOVÉ LOPATKY DĚDEČKA PIPÝNA. Start 20:00, vstupné 50 Kč.

• 15.12. v Řevnicích v hospodě AlBunda koná **UnderAdvent VII**. Vystoupí: HOLOMRAZ, VEPŘOVÉ KOMETY A VADANC. Start: 18:00, vstup: kdo ví?

Prameny, všude po zemi
prameny vlasů
jimiž vítr povlává.
A na záda sedly mi
ledové hnáty běsu,
kde stěží a přece se poznávám.

Tam duše má zkřivenou líci
do hlíny spadla,
nahá jak bělavé kosti
k obzoru čnicí.
Vrána, co lhal a kradla
v rouše nevinnosti.

Vkročím do ticha síně,
táta zas nezavřel asi.
Najednou v chůzi však ustanu.
Vidím tu sebe. Pokorně,
klidně, jak dávám své vlasy
nůžkám a nočnímu průvanu.

Anežka Klára

...
Po pomníčku skromném,
stéká ztuhlá slina.
Naplili mi na Kryla
přímo břítem do týla
i v tobě je zima
i v tobě je zima

D. Lázeňský

Co děláš nejraději o prázdninách?
o Cestuji (19%)
o Nedělám nic (43%)
o Jezdím s kámošema na rychty/festáky (15%)
o Pařím gamesy (6%)
o Makám (za prachy) (6%)
o Jsem na koupáku / někde u vody (11%)
Hlasování běží

Dead-Head

Útěk rozmrzelého jedince

Sobotní ráno zdálo se až podezřele poklidné. Roman se cítil až nebývale života schopný. Při pohledu z okna, což činil snad každé ráno, pocítil osudovou touhu vyjít ven na světlo boží. Naprosto bezmyšlenkovitě vložil do svého cestovního vaku něco málo potravin. Oblékl volné lehce potřhané kalhoty a letitou košili, kterou sám spojoval s jistou událostí raného mládí. Skromně posnídal a již ho touha vyhnala na ulici. Kolem proudily automobily rozmanitých barev a po chodnících se hemžili lidé. Měl obrovskou radost z této scenérie, stíhalo ho nesmírné pokušení všechny ty tvory zdravít a snad ještě lépe: objímat. Bylo mu samozřejmě jasné, že takovýmto chováním by na sebe upozornil ne zrovna ideálním způsobem. Tyto choutky tedy bleskurychle zavrhl. To mu ovšem nebránilo na všechny a na všechno házet láskyplné úsměvy. Vydal se náhodným směrem dál do tajů a krás města. „Dobrý den vám přeji, kdyby mi náhodou něco přišlo, nevěnujte tomu pozornost a rovnou to pošlete zpět, dnešního dne se stěhuji,“ oznámil taškařivým hlasem poštačce, která si automaticky začala poklepávat na čelo dosti monotónním rytmem. Uvědomil si, že vlastně nemá cenu komukoliv cokoliv povídat, nemají šanci porozumět jeho stavu, jeho snům a tomu, co se právě dnes rozhodl udělat. Míjel dál různě rozvrstvené skupinky lidí i poutníky samotáře. Sledoval děti radující se ze své vlastní nevinnosti. Viděl muže, kteří ani sobotního rána neodhodili své umělohmotné obličejky, kufříky a kravaty. Spatřil směřícího se Asiata před předraženým minimarketem. Minulo ho též několik nesmírně krásných žen a též ženy krásy nevalné, do jejich duší našťestí či nanešťestí neviděl. V parku se jen uculil na skupinku opilých bezdomých, kteří krom značného opotřebení zpackaným životem vyzařovali čistou lhotejnost a prohru lidské bytosti. Potkával milenecké páry v rozkvětu vášně a též manželé s vyčpělými city s rozvodovým řízením na krku. Byly tu nejrůznější typy lidí, někteří více někteří méně

hodni pohledu a zájmu.

Procházel středem města, na všechny se neustále usmíval tím nejpříjemnějším možným způsobem. Mnohým lidem se na tváři dalo vyčíst, jak se již těší na oběd či jak mají zpackaný život. Roman se zastavil uprostřed rozlehlého náměstí. Jeho rozhodnutí procházelo posledními záchvěvy pochybnosti. Uprostřed náměstí se tyčila neskonale působivá stavba kostela po nedávné rekonstrukci. Rozhodl se vejít dovnitř, aby si ještě jednou naposledy prohlédl nádhernou památku lidské dovednosti, vrcholné architektury, na otázky víry v tomto okamžiku nikterak nepomyslel. Opět se ocitl uprostřed náměstí, tentokrát již zcela bez pochybností. Bylo mu jasné, že to musí udělat právě v tuto chvíli. Naposled se otočil po své ose a pohlédl na život kolem sebe. Začal zhluboka dýchat a zavírat při tom oči. Skrze ně uviděl chápavě kývající se koruny stromů. Opět oči otevřel a usmál se jako nikdy před tím. Sám uprostřed velkoměsta a přesto bylo kolem tolik lidí. Otočil se směrem, kam putovalo slunce, blížilo se k poledni. „Děkuji ti, má lásko,“ řekl šeptem jen tak pro sebe. „Ted!!!“ zařval naopak mocným hlasem, jenž by u něj málokdo čekal. Lidé nacházející se na náměstí a přilehlých

uličkách se vyděšeně otočili jeho směrem. Spatřili mladíka utíkat ze zajetí davů rychlostí připomínající záchranu holého života. Pro mnohé byl jen pouhým bláznem děsící svou šíleností poklidný chod města. Byli tu ovšem i tací, kteří v tom křiku zaslechli něco jako volání člověka, co našel svobodu a nehodlá před nikým ustoupit.

Roman běžel rychlostí vyplašeného zvířete, utíkal pryč ze zajetí domů ze zajetí lidí. Nechával za sebou celou lidskou civilizaci a přišlo mu to jako něco naprosto přirozeného, jako vyvrcholení života. Běžel a síly ho ani v nejmenším neopouštěly. Běžel a vítr mu cuchal husté vlasy. Běžel a nenacházel správné pojmenování pocitu, který právě prožíval. Domy se vpíjely do domů. Lidé se zdáli jen zbloudilými bytostmi bez cíle. Bylo mu jasnější než kdy dřív, že společnost není ničím menším než obludnou chimérou lákající ovečky falešnými pozlátky.

Po dlouhém vytrvalém běhu se ocitl na samém okraji města. Na chvíli se zastavil, aby vydechl. Před sebou spatřil rozsáhlá pole do značné míry obývané chmurnými stavbami skladů. Po celém jeho těle se na malý okamžik začaly prohánět pocity strachu a bezmoci. Pohlédl na nebe a opět se jeho výraz proměnil ve výraz blaženého. „Děkuji ti, lásko!“ prohodil opět jen tak pro sebe. Okamžik tento ovšem trval jen pár pomyslných vteřin. Jeho zrak ještě naposledy sklouzl k industriální kráse města, načež se dal opět do běhu. Asfalt brzy vystřídala hliněná cesta, po které se běželo snad ještě lépe. Nenechal se již ničím rozptýlit, jen běžel a běžel. Stále dál dokud mu mizející slunce na obloze nenaznačilo potřebu odpočinku a přečkání noci. Zaběhl tedy do nejbližšího lesíku, kde si lehl spokojeně do trávy. Z jeho očí proudily slzy dojetí a stále dokola opakoval: „Děkuji ti, lásko, děkuji.“ Zanedlouho upadl do spánku s jasným vědomím pouhého počátku ještě dosti dlouhé cesty. Jeden z nejdůležitějších činů ovšem již tohoto dne vykonal - pochopil jistý význam lásky. Lásky k životu.

Rogo

Jimi Hendrix

V úterý 27. listopadu jsme si mohli připomenout nedožitý 70tý Jamese Marshalla (Jimi) Hendrixe. Muže, který změnil rock n'roll. Říkalo se, že když Jimi hrál, ženy vřly a kluci nemohli odtrhnout oči od jeho prstů. Jimi měl charisma, které dokázalo oslovit obě pohlaví. Vyšlo o něm tolik knížek, že se zaměřím jen na střípky o něm:

- Jimi se narodil 27. listopadu 1942 po babičce byl Cherokee, po dědovi Ir, po otci míšenec, proto ani v budoucnu, když Amerikou běžela vlna rasových nepokojů, Jimi přesně nevěděl, na kterou stranu se dát, takže to ani neřešil.

- Jimi měl v rodném listu Johnny Allen Hendrix, ale když se jeho otec Al vrátil z vojny, přejmenoval ho na James Marshall Hendrix. Teprve cestou do Anglie si změnil jméno na Jimi.

- Toužil hrát na kytaru, a proto otec mu při vyklízení sklepa našel ukulele. Jimi se na něj hodiny a hodiny jako samouk učil, odposlouchával písně Elvise, B.B. Kinga, Howlin Wolfa a docela mu to šlo – zřejmě tím, že jeho ukulele mělo jen jednu strunu.

- Jimi se na kytaru učil jako samouk, neuměl číst noty. Díky své synestézii popisoval tóny v barvách.

- Jimi měl na kytáře struny vzhůru nohama, protože byl levák. Nicméně jeho zbožný otec viděl v používání levé ruky znak ďábla. Jimi vždy hrál pravou rukou, když byl otec nablízku a levou když byl pryč, čímž se naučil hrát na obě ruce.

- Jimi poprvé vystoupil v Seattle s kapelou bez jména, ale díky tomu, jak odkoukával od různých kamarádů, jak se dá hrát na kytaru, tak byl pro své showmanství mezi sety z té kapely vyhozen.

- Jimi kvůli problémům se zákonem dobrovolně nastoupil do armády (1961). Tam cvičil na svoji kytaru – převážně v noci a k nelibosti jeho kolegů, kteří nemohli spát. Za to dostal několikrát na hubu, ačkoliv první útoky byly většinou mířeny na jeho kytaru, kryl ji svým tělem, aby se jí nic nestalo.

- V Tennessee se naučil pořádně hrát zuby a hraní za hlavou, protože v tamních klubech platilo, když ležeš na pódiu, buďto to umíš, nebo dostaneš na budku.